

[K. B. Andersen.]

som argument imod en øget uddannelse for andres børn i et samfund, hvor det bliver stadig vanskeligere at finde et job, der ikke kræver viden.

Mon ikke det er på tide, at vi begynder at drøfte, under hvilke former en udvidelse af undervisningspligten kan finde sted? Det er klart, at der må skabes indhold og former, som virker tiltrækkende og inspirerende på de aldersklasser, der her drejer sig om. Og der kan vel blive tale om ret betydelige valgmuligheder med hensyn til, i hvilke skoleformer en sådan udvidelse kan ske. Det afgørende er den indrømmelse, at vi må videre frem, og at ungdomsår er uddannelsesår, og derfor takken til den højtærede minister for udtalelserne til Information.

Vi fik i foråret en ny ungdomsskolelov, og det er jo foreløbig bl. a. den, vi må sætte vor lid til, når det gælder ungdomsundervisningen. Forhåbentlig vil kommunerne landet over lægge sig i selen for at få det bedst mulige ud af de skoleformer, den ny lov byder på. Det går ikke uden en særlig indsats. Jeg havde forleden aften lejlighed til som medlem af det pædagogiske arbejdsudvalg for ungdomsskolen at besøge en ungdomsskole — det var i Åbyhøj ved Århus — der viste, hvor langt man kan komme, når den lykkelige kombination af den rigtige leder, et lærerkorps, der er virkelig optaget af opgaven, og et forstående sogneråd — også forstående, når det gælder pengene — er til stede. Der ligger store muligheder i den ny ungdomsskole, og jeg håber, at den højtærede minister vil bruge de midler, han råder over, til at inspirere kommunernes arbejde med denne opgave.

Men selv om vi nu forbedrer folkeskole og ungdomsskole, bliver der et problem tilbage, som får stadig stigende betydning, og som jeg gerne vil have lov til at understrege over for det høje ting og over for den højtærede minister. Det er hele voksenundervisningsfeltet. UNESCO afholdt i september i Canada en verdenskonference om spørgsmålet voksenundervisning i en verden

i en så hastig udvikling som den verden, vi kender i dag. Den enige konklusion på denne konference, hvor over 50 lande var repræsenteret, var, at selv den bedste barne- og ungdomsskole ikke slår til som udrustning i det moderne samfund. Ny teknik gør en stadig ajourføring af den faglige uddannelse nødvendig for alle grupper i befolkningen, og den vældige udvikling på alle områder inden for samfundslivet gør det nødvendigt med stærkt øgede muligheder for en personlighedsudviklende voksenundervisning. Den tid er forbi, da man kan klare sig med børnelærdommen. Vi må se i øjnene, at i det moderne samfund er uddannelse en livslang proces, som det blev udtrykt i Montreal. Det er selvfølgelig frivillig uddannelse, der her er tale om, men det må være en offentlig opgave at sørge for, at uddannelsesmulighederne er til stede i tilstrækkeligt omfang også for voksne, således at den voksne til enhver tid kan få den uddannelse — faglig eller mere almenmenneskelig — som hun eller han har lyst til og anlæg for. Der må skabes rent praktisk mulighed for voksne til at uddanne sig, sådan som vi f. eks. har skabt mulighed for det i den lovgivning om uddannelse af ikke-faglærte, som et enigt folketing gennemførte sidste år. Og der må vel også i højere grad knyttes rettigheder til voksenundervisningen; vi har endnu alt for mange, der må konstatere, at „deres tog er kørt“ rent uddannelsesmæssigt set. I et så bevægeligt samfund som det, vi lever i i dag, må også uddannelsesrammerne være meget smidige for at leve op til kravene. Jeg mener ikke, at denne voksenundervisning i første række er en direkte statsopgave — der er mange muligheder i form af oplysningsforbund, folkeuniversiteter, højskoler o. s. v. Men det afgørende er, at staten føler et lige så stærkt ansvar for voksenuddannelsen som for børnenes og de unges uddannelse.

Jeg håber, at den højtærede minister ikke er alt for uenig i, at der her ligger en stor opgave, hvormed der må arbejdes med samme energi og samme alvor, som børne- og ung-